

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: Ing. R. M.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2024,
sp. zn. S-JMK 99050/2024/OD/Ur, č. j. JMK 119574/2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Veselí nad Moravou, odboru správního a živnostenského úřadu (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 3. 6. 2024, č.j. MVNM/23961/2024, sp. zn. S-MVNM/6360/2024 SŽÚ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí o přestupku“) ve výroku I. tak, že uvedené datum narození žalobce „29. 10. 1962“ se nahrazuje datem „19. 11. 1962“ a do druhého odstavce se doplňuje slovo „z nedbalosti“, tj. druhý odstavec nově zní: „...a spáchal tak z nedbalosti přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst.

1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu". Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Rozhodnutím prvostupňového orgánu byl žalobce uznán vinným tím, že dne 2. 2. 2024 kolem 15:20 hod. na silnici č. I/55 u domu č.p. 160, v ulici Hlavní, v obci Vnorovy, ve směru jízdy na obec Strážnici, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Audi A6, RZ: X, a spáchal přestupek, když držel při jízdě vozidlem v ruce v úrovni volantu telefonní přístroj. Tímto jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. č. 361/2000 Sb.“), a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zák. č. 361/2000 Sb.
3. Za tento přestupek uložil prvostupňový orgán žalobci správní trest pokuty ve výši 4 000 Kč. Současně byla žalobci rozhodnutím správního orgánu I. stupně uložena povinnost k náhradě nákladů správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve připomněl odvolací námitky a zrekapituloval obsah správního spisu. Následně věc právně posoudil a vyjádřil se k jednotlivým námitkám žalobce.
5. Před posouzením prvostupňového rozhodnutí žalovaný odpověděl žalobci na jeho podnět ze dne 25. 7. 2025, v němž žádal o vydání zamítavého rozhodnutí na příkaz. Žalovaný vysvětlil, že se v takovém případě samostatné rozhodnutí o zrušení příkazu nevydává.
6. Žalovaný k věci samé předně vyložil, že obecně není nezákonné, pokud prvoinstanční orgán dal za pravdu svědeckým výpovědím policistů, jestliže je to výsledek hodnocení podkladů, které odpovídá zásadám formální logiky a nijak nevybočuje ze zákonných mezí. Zákonnou mezí hodnocení podkladů je podle odvolacího orgánu právě jen zásada volného uvážení, o jejímž dodržení vždy bude svědčit odůvodnění rozhodnutí, z něhož musí být patrné, že hodnocení podkladů se zakládá na určitých úvahách správního orgánu.
7. Žalovaný uvádí, že situace, kdy jsou o určité skutečnosti dána rozporná tvrzení (žalobce se závěrem správního orgánu nesouhlasí), není v přestupkovém řízení ničím výjimečným. Totéž platí o situaci, kdy je konfrontováno tvrzení policisty se zásadně rozporným tvrzením obviněného z přestupku. K tomu žalovaný uvádí, že v obecné rovině je zcela logické přiznat svědectví policisty vykonávajícího dohled nad provozem na pozemních komunikacích vysokou míru věrohodnosti. Z objasněného průběhu dopravní kontroly nelze dovozovat, že šlo o průběh nestandardní, který by mohl ukazovat na zaujatost policistů vůči žalobci.
8. Žalovaný dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné. Shledal, že všechny rozhodné skutečnosti byly prokázány. Stejně jako prvostupňový orgán se přiklonil k verzi, kterou vypověděli zasahující policisté, že žalobce při řízení vozidla držel v ruce v úrovni volantu telefonní přístroj. Výpovědi policistů k okolnostem spáchaného přestupku se v zásadních věcech nerozcházeły, naopak tyto výpovědi spolu korespondovaly.
9. Žalovaný podrobně shrnul výpovědi všech tří policistů. Výpověď zasahující policisté podávali jako úřední osoby, a to bez jakéhokoliv vztahu k žalobci. Žalovaný je toho

názoru, že svědectvím policistů bylo beze zbytku prokázáno, že žalobce jednal v rozporu se zákonem o silničním provozu tak, jak je popsáno výše. Svědectví policistů žalovaný považoval za věrohodné oproti tvrzení žalobce a průkazné, na čemž nic nemění ani fakt, že se závěrem na něm postaveným nesouhlasí. Z výpovědí policistů je zřejmé, že slovo „klikal“, uvedli všichni shodně, když doslovně interpretovali slova obviněného, která řekl při silniční kontrole, a proto shodné použití tohoto slova nemůže vést k úvaze o naučené odpovědi. Žalovaný uvádí, že v případě spolu korespondujících výpovědí zasahujících policistů, které nejsou důvodně zpochybněny a které jsou podpořeny policisty zpracovanými úředními záznamy, lze konstatovat zjištění skutkového stavu, o němž nepanují důvodné pochybnosti.

10. Žalobce v odvolání namítá, že na listině „oznámení o přestupku“ došlo k úpravě uvedeného příjmení a podepsaný dokument tak byl upravován bez jeho souhlasu, proto na veškeré podklady od Policie ČR, včetně výpovědí policistů, jsou nepřípustné a nemohou být použity jako důkaz. S touto námitkou se vypořádal již prvostupňový orgán, který uvedl, že v oznámení došlo k opravě zjevné nesprávnosti v příjmení obviněného, přičemž oznámení krom příjmení obsahuje dostatečnou identifikaci osoby obviněného a rovněž bylo ze strany obviněného podepsáno. Žalovaný se ztotožňuje s názorem, že tato oprava (byť provedena neformálním způsobem) nečiní oznámení nepoužitelným podkladem pro vydání rozhodnutí a opravou zjevné nesprávnosti nemůže být zpochybněna identifikace obviněného jako pachatele přestupku ani nebylo žádným způsobem zasaženo do práv obviněného.
11. Žalovaný zde nad rámec námitek obviněného uvádí, že správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl nesprávné datum narození obviněného. Po celou dobu vedeného řízení nebylo ze strany obviněného namítáno, že by nebyl řidičem vozidla Audi, které policisté zaznamenali a které následně zastavili. Vzhledem k těmto skutečnostem je zjevné, že se jedná o chybu způsobenou přepisem rozhodnutí, kdy I. stupně ve výroku rozhodnutí ponechal datum narození účastníka z jiného rozhodnutí, proto žalovaný provedl v datu narození změnu, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.
12. Žalobce dále namítá manipulaci s důkazy, když v příkazu ze dne 26. 2. 2024 bylo uvedeno, že policisté viděli přestupek ze vzdálenosti cca 10 - 15 metrů a v prvostupňovém rozhodnutí se uvedená vzdálenost zkrátila na 7 - 10 metrů prvostupňový orgán při vydání příkazu vycházel pouze z podkladů poskytnutých ze strany Policie ČR, přičemž není zřejmé, na základě jakého podkladu žalobce uvedl vzdálenost 10 - 15 metrů, neboť informace o vzdálenosti pozorování přestupkového jednání nebyla v těchto podkladech uvedena. S ohledem na skutečnost, že po včasné podaném odporu proti příkazu byl tento zrušen, je toto tvrzení v dané věci irelevantní a v napadeném rozhodnutí uvedená vzdálenost 7 - 10 metrů již vychází z provedeného dokazování svědeckými výpověďmi. Žalovaný proto považuje námitku obviněného za nedůvodnou.
13. V rámci ústního jednání byl proveden důkaz kamerovým záznamem pořízeným z palubní kamery služebního vozidla Policie ČR. Spáchání přestupku není samo o sobě z pořízeného videozáznamu patrné, avšak na jeho základě nelze spáchání přestupku ani vyvrátit. Z videozáznamu je zřejmé, že řidič vozidla na volantu něco drží, ale nelze s jistotou říct, že jde právě o mobilní telefon. Videozáznam proto není usvědčujícím důkazem, ale byl použit jako podpůrný důkaz pro dokreslení dané situace, jež byla

popsána ve výpovědích policistů. Žalovaný proto neshledal odvolací námitky obviněného důvodnými.

14. Prvostupňový orgán posoudil zavinění přestupku ve formě vědomé nedbalosti dle ust. § 15 odst. 3 písm. a) ZOP, neboť žalobce jako řidič a držitel řidičského oprávnění věděl, že svým jednáním může ohrozit nebo porušit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neohrozí nebo neporuší. Prvostupňový orgán ve výroku rozhodnutí o přestupku opomenul formu zavinění výslovně uvést, přestože v odůvodnění se otázkou zavinění podrobně zabýval. Z tohoto důvodu žalovaný přistoupil ke změně výroku rozhodnutí, a to tak, že v souladu s odůvodněním rozhodnutí doplnil, že přestupek byl spáchán z nedbalosti.
15. Poněvadž dospěl žalovaný k závěru, že prvostupňový orgán kromě uvedeného nepochybil ve věcném posouzení věci ani v procesním postupu, řádně zjistil skutkový stav a nepřekročil meze správního uvážení, odvolání žalobce ve zbytku zamítl.

III. Žaloba

16. Žalobce zastává v žalobě a jejím doplnění ze dne 26. 11. 2024 názor, že je napadené rozhodnutí nezákonné. Především uvádí, že již ve svém odvolání namítal, že Policie ČR manipulovala s důkazy, a to s protokolem „o vyjádření přestupku“, kdy nejen že policie přepisovala tento protokol, ale dále jej doplňovala bez souhlasu žalobce. Policisté podle názoru žalobce nebyli schopni přepsat jeho údaje z občanského průkazu, ale na druhé straně jsou dostatečně kompetentní dosvědčit, že na dálku viděli mobilní telefon všichni tři v ten samý moment.
17. Tyto „úpravy“ bez souhlasu žalobce jsou protiprávní a manipulace s důkazy je i protiústavní. Oba správní orgány ale tuto záležitost velice zlehčují. A to i přesto, že upravovaný důkaz je opatřen číslem jednacím. Dále je velmi zvláštní, že policisté, kteří nebyli schopni přepsat údaje z občanského průkazu žalobce bez chyb, jsou chápáni jako věrohodní svědkové přestupkového jednání.
18. Jako jediný důkaz je k dispozici videozáznam ze služební kamery Policie ČR, který ale správní orgán neposkytl i přes to, že slíbil toto předat žalobci. Tento videozáznam měl být po jednání přehrán žalobci až po propuštění svědků - policie. Před tím byl žalobcem požádán policista, který přistoupil po zastavení vozidla k oknu žalobce, aby se vyjádřil do protokolu, zda viděl ve vozidle držák s mobilním telefonem. Ten ale při výpovědi uvedl, že ve vozidle žádný nebyl. Na videozáznamu pořízených Policie ČR, včetně fotografie, zvětšené z daného videa policejním technikem, je jasně vidět tento držák s mobilním telefonem vedle volantu vozidla. Správní orgány si vybraly pro svou argumentaci pouze to, co se jim hodí. Dále je na videozáznamu jasně a zřetelně vidět, že každý policista se při konání lustrace zdržuje na jiném místě, ale všichni tři policisté mají shodnou výpověď. Ani tuto otázku neřeší napadené rozhodnutí komplexně.
19. Policisté od samého počátku oba hodnotí jednání žalobce tak, že něco drží v ruce, ale bez důkazu tvrdí, že je to mobilní telefon, ale současně pomíjejí ve vozidle vyfocený držák s mobilním telefonem na snímku. Žalobce po celou dobu jednání ani jedenkrát nepřipustil, že by v ruce držel mobilní telefon, a brání se konkrétními důkazy. Přesto správní orgány vychází z domněnek a úvah úředníka správního orgánu.
20. Neposkytnutí videozáznamu od PČR považuje od správních úřadů za „schválnost“ pro možnost vyhodnocení dalších důkazů. Žalobce shrnul, že správní orgány porušily své

procesní povinnosti při zjišťování skutkového stavu věci a důkazy nezákonně vyhodnotily. V tom představuje jejich pochybení též porušení práva na spravedlivý proces. Žalobce poukázal též na to, že žalovaný se dopustil nečinnosti, a i proto jeho rozhodnutí dopadlo takto.

21. Z uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

22. Žalovaný se k žalobě vyjádřil přípisem ze dne 21. 2. 2025. K námitce dodatečným upravováním a doplňováním protokolu žalovaný uvádí, že s totožnou námitkou se ve svém rozhodnutí vypořádal jak prostřednictvím rozhodnutí, tak i následně žalovaný v napadeném rozhodnutí napadeným podanou žalobou. V předmětném protokolu došlo ze strany policie pouze k opravě zjevné nesprávnosti v příjmení obviněného, přičemž dané oznámení obsahuje dostatečnou identifikaci osoby obviněného, a toto oznámení bylo ze strany obviněného podepsáno. Tato oprava, byť provedena neformálním způsobem, nečiní oznámení nepoužitelným podkladem pro vydání rozhodnutí a nemůže na ni být nahlíženo, jako na manipulaci s důkazem. Daná oprava se nadto týkala identifikace řidiče, o které není v daném případě pochyb a žalobce ani v řízení nenamítal, že by nebyl řidičem daného vozidla, a netýká se tedy prokazování spáchání jednání, které naplňuje znaky přestupku.
23. Žalobce dále namítá, že videozáznam byl žalobci přehrán až po ústním jednání a po propuštění svědků. S tímto tvrzením nemůže žalovaný souhlasit, když z protokolu o ústním jednání ze dne 22. 5. 2024 je zřejmé, že pořízený videozáznam byl přehrán v rámci ústního jednání a byl proveden jako důkaz, ke kterému měl žalobce možnost se vyjádřit. Svědecké výpovědi policistů byly v rámci dokazování provedeny samostatně, přičemž při provádění výslechu svědků se další důkazy neprovádí. Prvostupňový orgán tak rozhodoval na základě důkazů, které byly všechny v rámci řízení řádně provedeny a nedošlo k vynechání žádného důkazu, jak tvrdí žalobce. Žalovaný má za to, že hodnocení důkazů bylo provedeno objektivně a věcně správně, provedené důkazy byly hodnoceny ve své vzájemné souvislosti a žádný relevantní důkaz neopomenul.
24. Žalobce má dále za to, že když policista v rámci svědecké výpovědi uvedl, že ve vozidle nebyl žádný držák s mobilním telefonem, (který však je dle tvrzení žalobce na videozáznamu, resp. fotografii jasně vidět) nemůže být současně věrohodný k dosvědčení, že na dálku viděl mobilní telefon. K tomuto žalovaný uvádí, že přestupkové jednání obviněného bylo zjištěno v rámci dohledu nad bezpečností silničního provozu, při kterém se policisté zaměřují na přestupkové jednání řidičů. Je tak pochopitelné, že se policisté zaměřovali na to, zda řidič nedrží při jízdě hovorové zařízení, případně zda se nedopouští jiných přestupků pozorovatelných pouhým okem. Z tohoto důvodu je uvěřitelné, že policisté zpozorovali právě držení mobilního zařízení za jízdy, pročez následně řidiče zastavili k silniční kontrole, avšak dále se pak nezaměřovali na to, zda je ve vozidle držák na mobilní telefon, neboť jeho existence nemá vliv na prokázání spáchání zpozorovaného přestupkového jednání.
25. Podání žalobce ze dne 25. 7. 2024, adresované žalovanému, ve kterém žalobce žádal o „vydání zamítavého rozhodnutí na příkaz vydaný správním orgánem I. stupně“, žalovaný vyhodnotil jako podnět na nečinnost správního orgánu I. stupně z důvodu, že nevydal rozhodnutí o zrušení příkazu, proti kterému byl podán odpor. Jestliže žalobce zamýšlel

podat podnět na nečinnost žalovaného, který vedl řízení o podaném odvolání, mělo být toto podání adresováno jeho nadřízenému orgánu. S ohledem na skutečnost, že žalovaný nehodnotil podání žalobce jako podnět na svoji nečinnost, nemohlo být z tohoto důvodu rozhodnutí vydáváno v časové tísni.

26. Žalovaný je přesvědčen, že je napadené rozhodnutí věcně správné a zákonné, a proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.
27. V **replíce** ze dne 14. 4. 2025 žalobce poukázal na průtahy s vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno až dne 20. 8. 2024. Podle názoru žalobce existuje důvodné podezření, že policisté do protokolu dodatečně vpisovali či přepisovali údaje, a to za účelem zajištění určitého prospěchu (např. interního hodnocení). Upravený protokol žalobce nikdy nepodepsal a po podpisu si protokol vyfotil. To doložil žalobce již při jednání u prvostupňového orgánu. Zásadně tedy nesouhlasí s tím, že se jedná pouze o opravu zřejmé nesprávnosti, jak tvrdí žalovaný.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

28. Ze správního spisu zdejší soud ověřil následující skutečnosti. Z oznámení přestupku ze dne 2. 2. 2024 vyplývá, že dne 2. 2. 2024 v 15:20 hod. byl žalobce zastaven a identifikován dle předloženého řidičského průkazu ve vozidle AUDI A6 Avant RZ X, neboť při průjezdu kolem hlídky Policie ČR držel v ruce telefonní přístroj. Ve vyjádření k přestupkovému ději uvedl, že si není tohoto jednání vědom, přičemž policejní hlídka mu odmítla ukázat jakýkoliv záznam. V úředním záznamu Policie ČR ze dne 2. 2. 2024 se navíc uvádí, že žalobce s přestupkem nejprve souhlasil s tím, že „klikal na zprávu“, ale uvedl, že u sebe nemá hotovost k zaplacení pokuty. Poté však hlídku požádal, aby mu předložila fotografii prokazující, že spáchal dané jednání. To hlídka odmítla, a proto žalobce změnil názor a s přestupkem nesouhlasil. Přílohou oznámení o přestupku je disk DVD obsahující videozáznam o průjezdu vozidla řízeného žalobcem a následně i zastavení vozidla a průběh policejní kontroly. Dále jsou na disku fotografie (výřezy z videozáznamu mapující průjezd vozidla okolo policejní hlídky).
29. Prvotně vydaný příkaz ze dne 26. 2. 2024, č.j. MVNM/9287/2024 byl zrušen v důsledku podaného odporu a bylo nařízeno ústní jednání, které se uskutečnilo dne 22. 5. 2024. Při tomto jednání byl proveden jako důkaz kamerový záznam a fotografie z palubní kamery, a byl vyslechnut jako svědek pprap. T. B. nstržm. J. F. a nstržm. M. M. Podle protokolu o ústním jednání proběhlo po jeho konání též seznámení žalobce s podklady pro rozhodnutí.
30. Po vydání prvostupňového rozhodnutí žalobce podal k žalovanému dne 25. 7. 2024 (tzn. před vydáním napadeného rozhodnutí) podnět k přijetí opatření proti nečinnosti, kde uvedl, že žádá o okamžité vydání *zamítavého rozhodnutí k příkazu č.j. MVNM/9287/2024*.

VI. Posouzení věci krajským soudem

31. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
32. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.

33. Krajský soud ve věci nařídil **ústní jednání**, které se uskutečnilo dne 26. 8. 2025 za osobní účasti žalobce a v omluvené nepřítomnosti žalovaného, který souhlasil s tím, aby byla věc projednána v nepřítomnosti jeho zástupce. Žalobce zejm. poukázal na to, že došlo k padělání „protokolu“ (tzn. oznámení přestupku), což doložil pořízenými fotografiemi tohoto oznámení. Dále také namítl, že úřední osoby prvostupňového orgánu nebyly řádně proškoleny z hlediska tzv. zvláštní odborné způsobilosti, a to jak u oprávněné úřední osoby (Bc. D.), tak i u vedoucí odboru Ing. F. Konečně žalobce poukázal opětovně na nečinnost žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud konstatoval obsah soudního a správního spisu a následně se žalobcem rozebral všechna uvedená tvrzení. Krajský soud doplnil dokazování o předložené fotografie oznámení přestupku a krátkou cestou je ověřil dle elektronického originálu uloženého v mobilním telefonu žalobce. Dále založil do spisu předloženou odpověď Městského úřadu Veselí nad Moravou ze dne 21. 7. 2025, č.j. MVNM/27888/2025 KS týkající se žádosti o poskytnutí informace ve věci odborného vzdělání úředních osob Ing. V. F. a Bc. P. D., jakož i tiskovou sestavu článků stažených ze serveru seznamzpravy.cz týkající udílení pokut za dopravní přestupky ze strany Policie ČR. Těmito listinami již krajský soud důkaz neprováděl. Žalobce ještě vysvětlil, že po skončení prvostupňového jednání neobdržel DVD se záznamem a bylo mu odmítnuto videozáznam poskytnout v kopii. Potvrdil však, že dokazování videozáznamem bylo prováděno. Po ukončení dokazování krajský soud vyslechl konečný návrh žalobce a přikročil k vyhlášení rozsudku.

34. Žaloba **není důvodná**.

35. V řešené věci žalobce rozporoval spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, podle kterého: „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*“
36. Úvodem krajský soud předesílá, že dle ustálené judikatury správních soudů držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle patří mezi tzv. *obtížně zachytitelné přestupky*, tedy mezi taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží, a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla, ačkoliv jsou pozorovatelná pouhým okem. Proto je u těchto přestupků třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, či ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2014-39; veškerá rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Úkolem správních orgánů je především důkladně zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018-37). S ohledem na zásadu *in dubio pro reo* může být přestupce shledán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v držení telefonického zařízení v ruce při řízení motorového vozidla jen tehdy, pokud provedené důkazy vytváří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že při řízení vozidla přestupce mobilní telefon skutečně držel v ruce.
37. Nutným předpokladem pro dosažení tohoto důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec mohl objektivně vidět. To předpokládá, že policisté (nebo alespoň jeden z nich) byli ve svém vozidle v takovém postavení k vozidlu přestupce, že

vzhledem k rozměrům obou vozidel, jejich vzájemné vzdálenosti a postavení jejich neprůhledných či špatně průhledných částí (např. sloupků mezi okny každého z vozidel), mohli jednání přestupce vidět, a to natolik detailně, že si byli jistí, že to, co drží v ruce, je skutečně mobilní telefon (srov. zde rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností hrají důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla přestupce a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015-23, či ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34).

38. Judikatura správních soudů dovodila, že policistu je třeba považovat za nestranného svědka, neboť na rozdíl od osoby obviněné z přestupku nemá na věci ani jejím výsledku jakýkoliv zájem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018-37). Věrohodnost svědecké výpovědi policistů pak mohou snižovat především důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené např. způsobem jejich hodnocení a odměňování. Nedostatek nestrannosti policistů může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63).
39. Ve vztahu k důkazní síle výpovědí policistů v případě přestupku držení mobilního telefonu za jízdy se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v již citovaném rozsudku ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, v němž tento soud mj. judikoval, že: *„Výpověď policisty by například měla vysokou míru věrohodnosti tehdy, popsal-li by mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo, a přitom by bylo prokázáno, že policista se nemohl, a to ani nepřímou či následně (např. od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení aj.), jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval.“* Tuto svou úvahu dále Nejvyšší správní soud rozvinul a zkorigoval v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42: *„[...] nelze dovozovat, jak činí stěžovatel, že by policisté museli vždy určit značku výrobce a typové označení telefonu. Tím spíše v současné době, kdy má naprostá většina používaných „smartphonů“ jednotný design. Podobně vyznívá i recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2022, č. j. 10 As 339/2020-44: „[rozsudek] nelze interpretovat tak, jak činí stěžovatel, totiž že při každém takovém přestupku je třeba dogmaticky trvat na jedinečném popisu telefonu. Tento závěr je nesprávný, neboť potřeba jednoznačně popsat mobilní zařízení se bude vždy odvíjet od věrohodnosti policistova tvrzení. Jestliže nevzniknou pochybnosti o tom, že policista mohl telefon v ruce řidiče vidět, není třeba trvat na přesném označení telefonu“.*
40. Ve světle shora citovaných judikатурních závěrů přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných námitek a dospěl k závěru, že v posuzované věci správní orgány zjistily skutkový stav s ohledem na okolnosti projednávané věci zcela dostatečně a v míře odpovídající zásadě materiální pravdy ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Právě tak soud neshledal na straně správních orgánů žádná pochybení ani z hlediska provedeního dokazování. Při zjišťování skutkového stavu správní orgány vycházely především z výpovědí zasahujících policistů, které soud posoudil jako věrohodné, racionální, dostatečně logické

a vzájemně koherentní. Svědecké výpovědi do sebe jednoznačně „zapadají“ a korespondují i s ostatními podklady založenými ve správním spisu (zejména oznámením o přestupku, úředním záznamem či fotografiemi zachycujícími vozidlo žalobce). V posuzované věci vytváří výpovědi policistů ve spojení s ostatními písemnými důkazními prostředky celistvý a koherentní důkazní řetězec, a proto z nich lze zcela spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za přestupkové jednání. Krajský soud nesdílí přesvědčení žalobce, že by se výpovědi policistů rozcházely z hlediska okolností podstatných pro naplnění znaků skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Naopak shledal, že všichni tři policisté vypovídali v otázce podstatných aspektů skutkového děje totožně.

41. Z hlediska naplnění objektivní stránky skutkové podstaty vytýkaného přestupku je rozhodné, zda fyzická osoba drží v ruce nebo jiným způsobem mobilní zařízení, a to v okamžiku, kdy řídí vozidlo v provozu na pozemních komunikacích. V tomto ohledu vyznívají výpovědi policistů zcela jednoznačně. Krajský soud navíc nepřehlédl, že žalobce sám spáchání přestupku dle úředního záznamu policistů připustil a zprvu byl ochoten zaplatit pokutu v blokovém řízení na místě. To policisté potvrdili i ve své svědecké výpovědi zcela shodně s tím, že jim žalobce při kontrole měl sdělit, že „*klikal zprávu dceři*“. V oznámení o přestupku ovšem žalobce spáchání přestupkového jednání popřel. Ochotu zaplatit pokutu projevil ostatně i u ústního jednání před soudem s tím, že nemá potřebu se hádat s policisty, ovšem přestupkové jednání samotné nadále popíral. Z výpovědí policistů se podává, že žalobce *držel telefonní přístroj na volantu, takže byl dobře vidět* (nstržm. F.), příp. v obou rukou s tím, že měl ruce opřeny o volant (prap. B.), příp. držel telefonní přístroj v ruce na úrovni volantu. Všichni tři zasahující policisté se též shodli na tom, že do vozidla žalobce bylo dobře vidět. To také dokládá videozáznam, z něhož je patrná silueta žalobce a nějaká činnost rukama v úrovni volantu. Není však z videozáznamu patrné, s čím žalobce za jízdy nakládal. Odlišná pozice jednotlivých příslušníků při provádění lustrace žalobce přitom jednoznačně nehraje roli, neboť to již bylo přestupkové jednání žalobce dokončeno.
42. Po důkladném zhodnocení svědeckých výpovědí jako přímého důkazu přestupkového jednání žalobce zdejší soud shledal, že tyto jsou vzájemně souladné a neposkytují prostor k pochybnostem. Všichni tři policisté ve shodě vypověděli, že v okamžik spáchání přestupku panovalo na dálnici příznivé počasí a viditelnost totožně označili jako dobrou. Tuto skutečnost pak potvrzují i fotografie zachycující vozidlo žalobce. Za situace, kdy oba policisté potvrdili, že jim ve výhledu nic nebránilo, lze rozumně předpokládat, že byli schopni popisované jednání zpozorovat. Zcela věrohodně a logicky pak působí taktéž uváděné vzdálenosti, z nichž policisté žalobcovo vozidlo, resp. žalobce, sledovali (7 - 10 m). Ke zcela totožnému závěru dospěl krajský soud i ohledně doby, po kterou policisté vozidlo žalobce pozorovali. Tuto soud považuje za zcela dostatečnou k tomu, aby svědci dokázali spolehlivě rozpoznat druh činnosti, kterou žalobce ve vozidle vykonával. Přibližnou odpovídající vzdálenost potvrzuje i videozáznam z policejní kamery.
43. Výpovědi jednoznačně potvrzují, že žalobce při jízdě držel právě mobilní telefon, a nikoliv jiné zařízení svým tvarem a rozměry s mobilním telefonem srovnatelné. Polemika žalobce o tom, že v autě má nainstalovaný držák na mobilní telefon, o němž se policisté při svém výsledku nezmínili, není pro posouzení věci směřodatná. Jak žalovaný správně uvedl, samotný fakt instalace držáku v autě nevylučuje, že žalobce

spáchal přestupkové jednání tak, jak bylo v rozhodnutí o přestupku popsáno. Pokud by byl mobilní telefon v okamžiku pozorování přestupkového jednání policisty v držáku, těžko mohl být zároveň v ruce žalobce, který – jak sám dle tvrzení policistů sdělil při policejní kontrole – psal krátkou textovou zprávu. Ve shodě se žalovaným krajský soud uvádí, že policisté logicky držák nemuseli vůbec zaznamenat, jelikož se soustředili na ruce žalobce. V tomto tedy nevěrohodnost vyslechnutých svědků nespočívá. Z hlediska držení mobilního telefonu za jízdy přitom vypovídali všichni zasahující policisté zcela totožně a konzistentně a jejich výpovědi poskytují úplný a komplexní obraz přestupkového jednání; na základě svědeckých výpovědí lze učinit spolehlivý úsudek o spáchání přestupku.

44. Co se týká opravy protokolu (oznámení přestupku) ze dne 2. 2. 2024, krajský soud dospěl k následujícím závěrům. Jelikož z obsahu svědeckých výpovědí ani z okolností řešené věci nejsou patrné žádné indicie zavádějící pochybnostem o věrohodnosti či nestrannosti vyslechnutých svědků, lze výpovědi policistů považovat za dostatečně spolehlivé vodítko k řádnému zjištění skutkového stavu. Pokud žalobce věrohodnost policistů jako svědků zpochybnil s poukazem na jejich postup při vyplňování oznámení přestupku, krajský soud mu nepřisvědčil. Krajský soud při jednání srovnal předložené fotografie oznámení přestupku s originálem založeným ve správním spisu. Z tohoto srovnání plyne, že fotografii předložené žalobcem (fotografováno zvláště po jedné straně dokumentu) je patrné, že v časovém okamžiku pořízení fotografií nebyly v dokumentu „proškrtány“ kolonky týkající se testu na alkohol či jinou návykovou látku dechovým analyzátořem. Zároveň v tomto okamžiku také nebyl dokument opatřen podpisy policistů.
45. Krajský soud však v uvedených detailech nespátřuje žádnou známku nekompetentnosti či záměrné manipulace s tímto dokumentem. Žalobce nebyl ovlivněn z jízdy pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky, a tudíž skutečnost, že v okamžiku pořízení fotografie nebyly odpovídající kolonky proškrtány, nemá ve věci žádný význam. Přepis příjmení žalobce (původně „M.“ místo „M.“) je chybou v psaní a projevem lidského faktoru, která nemá stejně tak vliv na podstatný obsah oznámení přestupku. Absence podpisu policistů by hrála roli za situace, pokud by nebyl podepsán originál oznámení přestupku ve správním spisu. Tak tomu ovšem nebylo, tudíž krajský soud ani tady nespátřuje žádnou vadu, pro niž by předmětná listina nebyla v řízení použitelná. Konečně, krajský soud zdůrazňuje, že oznámení přestupku není přímým důkazem o spáchání přestupkového jednání (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2020, č.j. 8 As 310/2018-69, přístupný na www.nssoud.cz).
46. Ohledně ostatních procesních vad namítaných žalobcem krajský soud uvádí následující. Co se týká videozáznamu z palubní kamery policejního vozidla, je třeba říci, že není přímým důkazem o přestupkovém jednání žalobce a takto s ním správní orgány také nakládaly. S tímto hodnocením tohoto důkazního materiálu se krajský soud zcela shoduje. Jak už výše soud zmínil, videozáznam pouze prokazuje situaci, v níž se přestupkové jednání mělo odehrát, a také okolnost, že do vozidla žalobce bylo dobře vidět. Tento důkaz byl při ústním jednání proveden, jak dokládá protokol o ústním jednání. Ohledně tvrzeného „nevydání“ tohoto důkazního materiálu krajský soud uvádí, že ze správního spisu neplyne, že by žalobce o jeho vydání žalobce žádal prvostupňový orgán. Postup Policie ČR pak není předmětem přezkumu v této věci, neboť to nebyla

Policie ČR, kdo vedl s žalobcem přestupkové řízení, ale prvostupňový orgán, potažmo žalovaný.

47. Pokud žalobce namítal nečinnost odvolacího orgánu, která spočívala v nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí o odvolání, tento chybný postup správního orgánu nemá bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Žalobce navíc žádal explicitně o vydání „zamítavého rozhodnutí“ k příkazu č.j. MVNM/9287/2024. Tento příkaz byl ovšem zrušen na základě včas podaného odporu v této věci. Z obsahu žádosti žalobce o odstranění nečinnosti tedy nebylo zcela jednoznačně patrné, že žalobci jde o vydání rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o přestupku. I kdyby žalovaný byl při vydání rozhodnutí o odvolání nečinný, nelze to zohlednit při přezkumu jeho zákonnosti v soudním řízení správním.
48. Konečně se krajský soud zabýval též námitkou žalobce, že rozhodnutí o přestupku bylo vydáno oprávněnou úřední osobou *postrádající (zvláštní) odbornou způsobilost*. Jakkoli zdejší soud nevylučuje, že za určitých okolností by absence tzv. zvláštní odborné způsobilosti oprávněné úřední osoby (srov. § 21 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávních celků, ve znění pozdějších předpisů ve spojení se speciálním ustanovením § 111 odst. 2 a 3 ZOP pro oblast rozhodování v přestupkovém řízení) *mohla mít vliv* na zákonnost rozhodnutí o přestupku, v nyní souzené věci žalobce tuto námitku neuplatnil v žalobě, ale vznesl ji až v rámci ústního jednání dne 26. 8. 2025. Takové (opožděné) podání námítky zjevně odporuje *principu koncentrace soudního řízení*, jakož i z něho plynoucí zásadě *vázanosti soudu žalobními body*. Na tom nic nemění ani skutečnost, že si žalobce podal žádost o sdělení informace o absolvování školení zvláštní odborné způsobilosti až dne 18. 7. 2025 (tzn. poté, co již byl předvolán k ústnímu jednání ke zdejšímu soudu). Evidentně nic nebránilo žalobci, aby se o otázku způsobilosti úředních osob zajímal již před podáním žaloby. Za situace, kdy krajský soud neshledal, že by se v daném případě jednalo o vadu, ke které je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 Afs 157/2004-70), *nemohl krajský soud k námitce žalobce přihlídnout* (§ 71 odst. 2 s.r.s.). Pokud by tak zdejší soud učinil, sám by zatížil své vlastní rozhodnutí tzv. jinou vadou řízení (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69).

49. Krajský soud tedy uzavírá, že nezjistil v napadeném rozhodnutí žádné vady, které by měly vliv na jeho přezkoumatelnost a zákonnost. Napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, přičemž svědecké výpovědi zasahujících policistů se v popisu rozhodné části skutkového děje nijak neliší. Žalobci se zároveň ani v soudním řízení nepodařilo vyvrátit domněnku, že policisté v jeho věci (dokonce tři) byli nestrannými, nezaujatými a věrohodnými svědky jeho přestupkového jednání.

VII. Závěr a náklady řízení

50. Ze shora uvedených důvodů neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
51. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci nebyl žalobce úspěšný, a proto nemá právo na náhradu

nákladů řízení (výrok II.). Jelikož žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, soud rozhodl tak, že mu náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. září 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce